

Pismo u Mostar Miroslavu Šimi

Yahoo/Inbox

Milan Boban <froate@hotmail.com>

To: Zdenko, anteikata@hotmail.com, Vitez Duvanjski, darko utovac, info@grude-online.info

May 25 at 1:48 AM

Pismo u Mostar hrvatskom udbašu Miroslavu Šimi .

<https://kamenjar.com/pismo-u-mostar-hrvatskom-udbasu-miroslavu-simic/>

Pismo u Mostar hrvatskom udbašu Miroslavu Šimi

Objavljeno 5 years prije na 06/08/2014

Pronašao sam ovo vrlo zanimljivo pismo koje je pisano ima tome punih 27 godina. Pismo je osobno iz San Francisca odnio moj, sada pok., brat Rafo Boba, (1944-2004) u Mostar Miroslavu Šimi . Bez ikakvih promjena donosim u cijelosti ovo pismo. Priložena slika je mojeg dragog brata Rafe, Rafaela Boban, koji je na moj zahtjev i moju želju ovo pismo odnio u Mostar Miroslavu Šimi u. Moj otac Petar Boban (1907-1981) mu je dao ime na uspomenu i diku legendarnog zapovjednika Crne Legije Ranka, Rafaela Boban.

Drugu: Miri Šimi Sovi i

Austin, Texas, 21 lipnja 1987 godine.

Dragi komšija,

Htio sam Vam napisati jedno kratko pismo, javiti Vam se kao komšiji, pozdraviti Vas i ukratko Vam reći da nam je Domovina ista, da je Vaša briga kao i Vaših kolega, drugova u CK BiH koji vrše ulogu nosioca vlasti, da pomognete što svrsihodnije svoj narod, te da je i moja briga pomoći i mojem narodu iz kojeg sam potekao. Ja sam to kratko pismo po nekoliko puta pisati i nažalost nisam mogao ukratko sve reći što Vam imam reći. Zato sam sva ta kratka pisma poderao i odlučio sam Vam napisati jedno opširno pismo kojeg bi Vi trebali smatrati izrazito osobnim i trebali biste ga shvatiti – kažem da biste ga trebali shvatiti – **onako kako je napisano, jer nas se obadvojice ti i e i sviju nas.**

Negdje sam pročitao da je bivši predsjednik Amerike, Richard Nixon, uvijek gledao u sliku Abrahama Lincolna i pitao ga što bi on učinio da je u politici koj neprilici kao on, Nixon. Slika bi se moglo reći i za nas Hrvate koji uz svoje ideje i svoje želje imaju i svoje idejne za etnike, leadere.

Nije grijeh u tome što jedni obožavaju jedne a drugi druge lidere ako i jedni i drugi uzajamno rade za sreću i napredak svojeg naroda. Grijeh je u tome i narodna izdaja je to ako jedni rade protiv drugih, jedni drugima jamu kopaju, međusobno se svađaju, jedni drugima ne vjeruju, međusobno se smatraju najljubim neprijateljima, ubijaju jedni druge do istrebljenja, okrivljuju jedni druge za ono što niti jedni niti drugi nisu učinili, tuže jedni druge itd. Sve se to čini u ime mira i za tu sreću i rađanje a na štetu svojeg vlastitog hrvatskog naroda.

Ja sam već tri desetljeća u emigraciji, u tuđem svijetu. Napustio sam rodni kraj – domovinu Hrvatsku – kao golobradati dječak i sam sebi se uđim kako kroz tolike godine u tuđini nisam mogao zaboraviti svoju Domovinu, moj jezik hrvatski, moje selo, moje susjede, pa i Vas dragi Miro, moje obitelji, moje brdo i onaj kamenjar po kojem sam počeo puzati i prve kora i e koracati, i ono plavo nebo koje sam po prvi puta u mojem životu vidio iznad moje kuće u Bobanovoj Dragi, i sve ono što me podsjeća i veže uz moje djetinjstvo. I došao sam do zaključka da je mene moja Majka tako odgojila, razne mi priče i priče o tome kako bi me što bolje zainteresirala za svoju rodnu grudu, pričala mi o junaštvu naših ljudi koji su se u prošlosti žrtvovali za svoj narod da ne izgine od raznih zavojeva i osvajača, pričala mi o Andriji Šimi u koji se je u svoje vrijeme i na svoj način borio protiv nepravde a za sreću svojih susjeda, pričala mi o Gabri Baban (Gagcu) koji je bio junak u austrohugarskoj vojsci i u veliko pomogao našim ljudima u prvom

svjetskom ratu, pri čemu mi o Ranku Boban, hrvatskom generalu, kako je bio junak svojeg vremena i kako se je borio za sreću u svojeg naroda, pričala mi sve najbolje o dobrim ljudima koji su živjeli za svoj narod i sve najlošije o onima koji su se borili samo za svoj džep a protiv probitaka svojeg hrvatskog naroda.

Kako je mene moja Majka odgojila tako su u prošlosti hrvatske Majke odgajale svoju djecu preko kojih se je sačuvala identitet hrvastva sve do današnjih dana. I vrlo vjerujem da je i Vas Vaša Majka odgojila u duhu poštenja i hrvatstva, te da ćete u tome duhu i Vi Vašu djecu odgajati. I onda kada je dijete odgojeno u duhu svojeg naroda, u duhu hrvatstva, onda može ono putovati uzduž i poprijeko cijelog svijeta a da ne može zaboraviti niti iznevjeriti svoje nacionalne hrvatske osjećaje, što uistinu znači: **GDJE TKO NIKA TU I OBIKA.** Iz te ljubavi raste i **MOJA BRIGA ZA MOJ HRVATSKI NAROD.**

Dragi komšija ja znam da ste Vi organizirani uvijek i da pripadate jednoj organizaciji koja mijenja ljude a ne svoj stav. Stav te organizacije kojoj Vi pripadate je još uvijek mentalno u godini 1945., ako ne još i od sijećanske diktature 1929., kada je ondašnjim ustavom za zaštitu naroda i države (**da bude paradoks još veći, ime te države koju Vi Miroslave uvate u ime parije je Jugoslavija, ime isto kao i one Jugoslavija sve iz 1929.**) što je bilo hrvatsko bilo je zabranjeno, kao i danas. Zar i danas nije tako i da današnji naraštaj nije uopće ozbiljno shvata. Govoriti u 1987. o legalnosti "Sedam Ofanziva" i graditi autoritet na slavi većostarjelih boraca, podsjećajući mladi naraštaj na legende: Muse Kesadžije, Ive Sibinjanina, od Doboja Muje ili Gričke Vješnice, itd. Tko nije shvatio političke, društvene i gospodarske promjene u zadnjih četrdeset godina, taj za sigurno neće shvatiti ni današnji novi naraštaj, koji niti je bolji niti je gori, ali za sigurno je drugačiji od ustaškog ili partizanskog naraštaja i koji želi i hoće sebe formirati prema svojim današnjim potrebama moderne svjetske civilizacije.

I ja sam organiziran uvijek i pripadao sam onim hrvatskim organizacijama koje su uvijek i na svakom mjestu zagovarale **Hrvatsku Državotvornu Samostalnost.** U prvim danima moje emigracije pripadao sam HOP-u koji je bio nastavak Ustaškog Pokreta. Vremena su se mijenjala. Nove potrebe su se nametale uvijek. Starim stazama se nije moglo više ići. I kako nisam bio Ustaša nisam mogao razumjeti ustašku politiku. Majka me je kasno rodila da bih mogao biti Ustaša, a vi tamo s vaše strane svakog državotvornog Hrvata u uredu nazivate Ustašom, pa čak i naš djecu koja su rođena vani ali se osjećaju Hrvatima i isti u svoje hrvatstvo među strancima i svojim školskim kolegama. U tom kontekstu i govorim kako niti ustaška a još manje partizanska politika nije razumjela nas mlade. I vi tamo i mi ovamo smo žrtve i jednih i drugih, jer nam nameću svoje revolucije koje novim hrvatskim nastojanjima danas više štete nego odgovaraju.

Ja ne želim biti nepošten prema onima koji su svoje mlade živote žrtvovali za svoje ideale u obrani svoje zemlje Hrvatske, **bilo to u partizanskim odredima ili ustaškim bojnama.** Svi su oni svoje ideale krvlju zatopili i bilo bi nepravедno ih jednostavno proglasiti "neprijateljima", To mogu činiti samo politički špekulanti za svoj osobni račun ili tuđe probitke. I jednih i drugih je bilo i ima u obima revolucijama. Ali niti jedni niti drugi neće povijest pisati. Pisati će ju netko treći koji neće imati mržnju niti prema jednima niti prema drugima. A za Ustaški Pokret bi se moglo reći, uz sve istinito i neistinito, da se je za vrijeme NDH moglo hrvatski govoriti koliko god si htio, izvisiti hrvatsku zastavu i kititi se hrvatskim obilježjima do mile volje, da je postojala Hrvatska Država i u njoj hrvatska demokracija i hrvatska sloboda (kakova god da je bila, bila je naša, bila je hrvatska) sa svojom vladom, ministrima, vojskom, diplomacijom, ambasadama i poslanstvima, da je naš hrvatski narod – tj., dragi moj komšija Miro, i Vaš hrvatski narod – u stranom svijetu bio predstavljan kao Hrvatski Narod, a ne kao što ga se danas predstavlja jugoslavenskim narodom.

Prije se je moglo živjeti u zavjetrini, prilagođivati sve prema svojim htijenjima, inscenirati kojekakve priče, lažno koga okriviti (**kao np. mene da sam fašista, terorista, ustaški zločinac itd.**) a jadni narod je jednostavno morao tim i sličnim smicalicama povjerovati, jer nije imao drugog sredstva javnog priopćavanja osim vas u janjarskoj službi partije, režima i KPJ. Danas je stvar sasvim drugačija. Mnogi putuju u oba smjera i izvješćuju jedni druge o pravom stanju stvari. Mnogi imaju telefone preko kojih se vijest sazna za par minuta. Više se ne može prodati "rog za svijet", kako je to nekada zgodno bilo. Ta su vremena prošla. To vi tamo osjećate, ali Bogme i mi to ovamo osjećamo. Zato i kod vas tamo i kod nas

ovamo postoji raskorak između u onih koji još uvijek misle da se bez njih ne može. Kod nas mladi je sve **MOGU E** a kod njih starih, vaših i naših je sve **NEMOGU E** bez njih. U tome je velika razlika koju oni ne vide niti ju uo avaju. I u tom DUHU “MOGU E” ja vam pišem ovo pismo u kojem Vas oslovljavam sa veliko “VI” a sa malim “vi” mislim na množinu.

Štrajkovi koji su se mjeseca travnja razbuknuli kod vas u Domovini nisu samo nezadovoljstvo radni kih pla a, ve nešto drugo, simboli nije..., što poziva na razmišljanje pojave koja ukazuje na mogu u, pa i vjerojatnu brzu dezintegraciju jugoslavenskog politi kog i društvenog ustroja. I to je stvarnost, dragi moj prijatelju Miroslave Šimi u, koja nas ujedinjuje, ne samo zbog samog nezadovoljstva u bijedi i siromaštvu, kojeg je jugoslavenska “solucija” nanijela hrvatskom narodu, nego i zbog recipro nog izraza: **“Tko ne e Hrvata za brata, ho e tu ina za gospodara!”**

Ja sam hrvatski nacionalista i to mi nitko ne može osporavati. Svak se di i sa svojim! Ja se sa mojim i di im i ponosim! U svim mojim ra unanjima ima mjesta za sve alternative, osim jugoslavenske. To je moje nacionalno na elo koji je sto puta bolji od bilo ijeg, osobito ameri kog. Oni u svoje kalkulacije ne ubrajaju koncepcije neprijatelja Amerike. Oni svoje interese topovima, avionima, brodovima, atomskim bombama brane i uvaju. Nas Hrvate za jedan pištolj trpaju na dugogodišnje robije i nazivaju nas svakakovim mogu im imenima. I to je samo zato što nemamo **vlastite Države Hrvatske** koja bi nas branila od svih kleveta. I zato se ja borim da imam svoju državu, svoju hrvatsku Državu! koja bi bila garancija svim **DRA ANIMA HRVATSKE**, na svim paralelima i merdijanima.

Ovih dana je u perzijskom zaljevu ira ki vojni zrakoplov napao ameri ki ratni brod na kojem su poginula 37 vojnika. Vojni ka sudbina je takova da su vojnici svih naroda i svih vremena izloženi opasnostima. Ali ceremonija su uti koju je pripremila ameri ka vlada i ameri ki narod ovim poginulim vojnicima zaslužuje svaku pažnju, jer odaje priznanje onima koji izlažu svoje živote na oltar svoje domovine Amerike. Mene se je to toliko dojmilo da sam odmah pomislio na one Hrvate koji su svoje živote dali na Oltar svoje domovine Hrvatske a da im se nikada nije zastava spustila na pola stijega, ili svije e i cvije e položilo na njihove grobove. Dovoljno bi bilo oti i na Minuchensko groblje i vidjeti natpise hrvatskih imena, grobova onih koje je jugoslavenska tajna služba Udba, kojoj ti pripadaš, likvidirala preko svojih pla enih ubojica. Njih se je likvidiralo samo zato što su žarko ljubilo svoju, Vašu i moju Hrvatsku, a ne zato što su osvajali ne ije i bili u tu im vodama (kao ovi Amerikanci što su bili na tu em podru ju da bi branili sigurnost svoje zemlje Amerike) da bi branili sigurnost Hrvatske.

Zahvaljuju i u estalim putovanjima amo-tamo i obratno, saznaje se preko susjeda Stipe Grizelja da je njegov ujak Stipe žestoko spo itovao sudioništvo u pripremanju ubojstva **Hrvata Stipe Mikuli a** u Švedskoj 15 prosinca 1975 god. Ovaj je samo rekao da treba okriviti one koji su platili Kuburaša da ubije **Stipu Mikuli a**. Tako er da treba postaviti stvarne uzroke pisma kojeg je **iz Los Angelesa pisao 26 rujna 1978. svojim prijateljima, Mostarskoj Ubdi, jedan PETAR, sa: “Zdravo Prijatelji”**, u kojem isti e da e vam (Udbi) mnogo pomi i...pa štogod bilo samnom, jer osje am da moram i ho u. Ako se ovo pismo uzme u obzir, njegov datum i ono **“Moram i ho u”** i poveže se sa ubojstvom Ante Cikoje u Newyork-u i Križana Brki a u Los Angelesu nit dva mjeseca poslije pisanja spomenutog pisma, a pisca pisma se otkrije da je glavom i petom **Krešo Šimovi**, koji je htio i mene i još neke druge ubiti u Kaliforniji prije nego nestane meteorološkim smjerom, onda se ja pitam: **Zašto sve to?** Dali se uistinu treba primijeniti ona ilasova iz svibnja 1945. kada je rekao: **“Treba pobiti svu hrvatsku vojsku da bi Jugoslavija mogla živjeti”**.

Dragi komšija ja vrsto vjerujem da Vaše ruke nisu okrvavljene nevinom hrvatskom i ljudskom krvlju. Pošto u to vjerujem, zato Vam i pišem ovo pismo koje osobno šaljem po mome bratu Rafi koji ovih dana dolazi tamo u posjetu, poslije punih 25 godina izbjegli kog života. Nadam se da mu ne ete pripremiti neugodnosti te da ete se lijepo mo i porazgovarati, da pri tome jedan drugoga ne ete vrije ati i da ne ete vršiti Vašu mo vlasti nad mojim bratom koji je ameri ki državljanin. Uostalom i mi smo se ovdje pobrinuli za svaki slu aj... Ako imate išta protiv toga što je moj brat Rafo Vama donio ovo pismo, onda Vi to imate sa menom raspraviti, što bih ja rado želio.

Za našu zajedničku stvar i bolju našu budućnost ja se ne odričem. Vas niti bilo kojeg građana naše zemlje Hrvatske koji je voljan dati svoj doprinos u traženju rješenja za stvar duha i slobode. Naravno da pri tome mislim na one koji se ističu u vrlinama i unutrašnjom vatrom, koja je živa u mnogim vama, da na hrvatskom tlu ne dođe do nikakvih ratova, a najmanje građanskog, što se podrazumijeva Hrvat protiv Hrvata, koji ne može biti nikakvo sretno rješenje, jer će u tom neredu opet mnogi nevini ostati bez glave. Naravno da treba misliti – a ne i bojati ih se – na unitarističke elemente među vama koji se već pripremaju i Bog zna od kuda dobivaju instrukcije kako vas uništiti kada za to dođe vrijeme, kao i u vrijeme Rankovića 1966., koji je imao na popisu preko milijun istaknutih Hrvata za likvidaciju. Ugledajte se u Slovence! Oni se duhovno a i djelom i fizički formiraju kako bi u slučaju potrebe imali snagu i bili jedan tim koji bi znao uvati i o uvati državotvorstvo Slovenije.

Apsurd bi bio uvijek povezivati svaku moguću vanjsku vojnu situaciju sa našim hrvatskim problemom, sa našim pravima, našim zaslugama iz prošlosti pa i našim željama za budućnost, kao da smo mi sami na svijetu i da nam drugi sve na pladnju trebaju donijeti. Naš problem leži u nama i mi sami ga moramo riješiti. Moramo budno paziti da nam se izvana ne uvuku ideje i rovine među nama i protiv nas. Mi moramo shvatiti da u našoj zemlji nisu samo Hrvati građani Hrvatske, već ima i drugih druge narodnosti. Baš te druge **“narodnosti”** naš neprijatelj, unutrašnji i vanjski, koristi i upotrebljava protiv njih i nas. Zato se ja bojim da će taj isti neprijatelj mnoge Hrvate iskoristiti protiv svoje braće i sunarodnjaka i predotiti im da se njihova sigurnost nalazi na njihovoj strani, tj. jugoslavenskoj, kao što je to bilo i u prošlosti.

Pa ipak, makar ovo pismo Vama bilo drago ili ne, bilo po volji ili ne, situacija je takova da mi moramo povući i konzekvence iz prošlosti, šta nas je razdvojilo i činilo neprijateljima a šta nas je spajalo i činilo prijateljima. I kada podvrgnemo analizi sve što nas je razdvajalo, doći ćemo do zaključka da sam ja i mnogi drugi Hrvati u iseljeništvu postali **“zli”** ljudi poradi Hrvatske, a vi tamo ste bili primorani biti u službi režima koji negira sve hrvatske tradicije iz prošlosti itd. Ali uza sve to vi ste ostali na pragu domovine i ima ih među vama na tisuće i stotine tisuća koji još nisu napustili Boga i Hrvatsku i u koje ja vjerujem da će: **“Do i njihovo vrijeme i da će oni trebati nas i mi njih”**, kako bi svi zajedno sačuvali našu domovinu Hrvatsku od propasti. U protivnom slučaju će nas povijest osuditi da smo grobari vlastitog naroda i naša buduća pokoljenja će nas prezirati, odrediti nas se i nazvati nas izdajicama, iako nas je mnoge ambicija tjerala od najranijeg djetinjstva da budemo graditelji hrvatske budućnosti i hrvatske povijesti. I ja sam jedan od tih mnogih koji želi nešto učiniti za svoj **HRVATSKI NAROD**. Ako je poradi toga kod vas tamo u tome sav **moj GRIJEH**, onda se ja tog grijeha ne stidim, i spreman sam i na **LOMA** U zbog njega otići.

Dragi komšija Miro ja sam nekoliko godina stariji od Vas te tvrdim da malo više pamtim ishod prošlog rata kod nas, nego Vi. mene se je natjeravalo u školi da veličam Staljina i pjesme mu pjevam: “Druže Tito i Staljine, daj nam kruha i slanine”, uvjeravajući nas tako kao da nas Staljin hrani, što sam kasnije u emigraciji saznao da je to bio “Marshalov Plan” koji nas je spasio od gladi. Ja se još uvijek sjećam Trumanova brašna i Trumanovih jaja u prašku što smo dobivali kao mjesečno sljedovanje. I tu je postojala jedna pjesma kojom se je očitovao neukostih u prašku jaja: **“Mala moja dobila na pluća, jedu jaja trumanova vruća”**. Znam da je sve to prošlost koju se ne treba priželjkivati, ali ju tako čer ne treba niti zaboraviti zbog nekih mračnih političkih ciljeva, te sračunato sada navaliti na Ruse kao da su nam oni najveći neprijatelji, narod psihološki pripremiti protiv ruskih “ka uša” a nas Hrvate staviti u prve redove i u vatrene linije. Vi ste tamo koji to možete i morate suzbiti a hrvatska emigracija će vas podržati. Ne smije se dogoditi što se je 1956. dogodilo u Maršarskoj. Mi smo malen narod da bi se mogli oduprijeti ruskoj sili. Osim toga Rusi nam nisu neprijatelji. I u prošlom ratu Staljin je htio priznati Hrvatsku Državu ako Poglavlak dr. Ante Pavelić dozvoli prolaz ruskim snagama kroz Jadran. Neprijatelj broj jedan za Hrvatski narod je Jugoslavija, a ne Srbi, Rusi ili netko treći.

U prošlom ratu Finska se je borila protiv Rusije i bila je pobijeđena, ali je danas slobodna i svi narodi svijeta ju priznaju, pa i Rusija. Mnoge druge države i državnice u prošlom ratu su bile na strani osovine a protiv saveznika, a danas su slobodne i priznate države, bez da ih se svrstava u “Koš” Fašista i Nacista kao što se naša zemlja Hrvatska još uvijek nazivlje. Imaju i u vidu zajednicu u koju je gurnut hrvatski

narod, ne e biti teško pogoditi izvor te propagande koja je sustavno uperena protiv Hrvata. Izru enje Dra, A. Artukovi a Jugoslaviji to potvr uje. Andrija Artukovi nije nikada bio Fašista a još manje Nacista, na osnovu ega ga se je izru io Jugoskaviji.

Da paradoks bude još ve i dr. Artukovi a se izru uje u glavni grad Hrvatske, tu mu se sudi i tu ga se na smrt osu uje, i to se sve tako ini kako bi se što lakše moglo prikazati budu im hrvatskim pokoljenjima, da su za sve Hrvati krivi, jer su Hrvati tužili Hrvata, sudili ga i osudili na smrt, smrtnu kaznu izvršili a da nigdje ne stoji zapisano da se je moralo tako postupati po nalogu višega, tj. iz Beograda, koji je smišljeno i mudro napravio tako da povijest ne može Srbe za to okriviti, ve samo nas Hrvate. Tako se je postupalo i sa Kardinalom Stepincem. Kada Hrvati budu to itali sto godina kasnije, tj. 2046. i 2087., izgledati e tako da Jugoslavena nigdje nije ni bilo. A ja danas vama i svim drugima govorim godine 1987. da Hrvatska nije tužila niti sudila Kardinalu Stepinci, da Hrvatska nije tražila izru enje dr. A. Artukovi a. Sve je to radila Jugoslavija za svoje prljave ra une, kako bi se ispunila ona srpskog kralja Aleksandra Kara or evi a: **“Sve u initi da Hrvate u inim manjim od makova zrna”**.

Što se ti e mene i izru enja dr. Artukovi a, ja imam o tome moje osobno mišljenje. On je star ovjek. Nikome više koristiti ne može. Izru enje ga samo može još ve im u initi kod Hrvata i dati mu obilježje jednog nacionalnog mu enika, koji je postao žrtva jugoslavenskog terora i mržnje kao: Stjepan radi , Kardinal Alojzije Stepinac, general Vjekoslav Maks Luburi , Bruno Buši i mnogi drugi koje je jugoslavenska Udba poubijala, a koji nikada u normalnim okolnostima ne bi postali hrvatski velikani i hrvatski mu enici. Osim toga mu eni ke kosti dra. A. Artukovi a e po ivati negdje u Hrvatskoj, i ja te uvjeravam prijatelju Miro, da e do i vrijeme i Hrvati saznati gdje su kosti dra. Artukovi a da mu se mogu oti i poklonuti, kao simbolu svakog hrvatstva. Ako je hrvatsko partijsko i državno vodstvo to izru enje tražilo kako bi se probudio hrvatski nacionalni osje aj, onda ja moram priznati da ih u tome podržavam. Ali ako su oni to izru enje tražili u zajednici sa Beogradom kako bi na Hrvate stavili pe at “Hipoteke za prošle grijehe”, onda je to hrvatsko partijsko vodstvo kvislinško, koje treba zamijeniti sa boljim i hrvatskijim.

Ovdje treba nadodati da su došla i nastupila nova vremena, novi zahtjevi, nove tehnike i da sve to skupa traži i nove ljude, koji su u stanju nadmašiti sami sebe i prilagoditi se **STRATEGIJI EKONOMIJE HRVATSKE KRVI**, a da pri tome znadu sa uvati slobodu unutarnjeg duha u svoj svojoj nutrini, priznati pravo mišljenja i onima koji druga ije misle, biti mirno-hladan kod sklapanja kompromisa sa Hrvatima koji su voljni i spremni pomo i stvoriti **JEDNU HRVATSKU ELITU**, koja ne e jurišati danas na jedne, sutra na druge, prekosutra na ustaše i komuniste, dobre i zle, mlade i stare, krive i prave Hrvate, kojima se ne e od gnjeva naduti vratne žile pri samoj pojavi imena Hrvat ili imena Srbin, koji Hrvatsku smatra svojom ro enom grudom. Ta ekipa mora biti pozitivna i jasna u svom cilju: **HRVATSKA DRŽAVA** a sve ostalo dolazi kasnije, postepeno i po redu. Ja sam spreman biti dio te ekipe jer se osje am dužnim pomi i mojem narodu. A kukavi luk bi bio tražiti bilo kakove argumente za osiguranje **ALIBIJA da je toNEMOGU E** i da ni Gospodin Bog to sve skupa ne bi razumio. A ja kažem da je sve mogu e, jer, kako kaže hrvatska poslovice: **“AKO HO U LAKO U, AKO NE U KAKO U”**. A ja ho u i tražim one koji ho e, a tih je puna Hrvatska, itd.

Istina da postoje ogromni blokovi i oni ostaju jedni nasuprot drugima. Nitko od nas ne može predvidjeti krajnji rezultat. Ali ako želimo biti ozbiljni politi ki ljudi, mi moramo zauzeti jedan stav i ne ostati skrštenih ruku. Naš stav mora biti hrvatski koji ne e smetati ni Istoku ni Zapadu. Smetati e samo Jugoslaviji na suprot koje se mora postaviti i hrvatska ljevica i hrvatska desnica.

Ja sam pisao pismo jednom susjedu 31 srpnja 1985. Vi tog susjeda poznajete vrlo dobro. On Vam je susjed, ku a uz ku u, zove se Stjepan Šimi , Peki . Povod tog pisma je bio: zabrana putovnice mojoj Majki da do e posjetiti svoju djecu i unu ad ovdje u Ameriku. Vi u Mostaru ste odbili dati putnicu mojoj Majki. Ali ipak moja Majka je došla i bila ovdje u Americi. To zna i da ja imam prijatelja u Hrvatskoj kojima moja “politika” ne smeta i baš zbog te politike su u inili da moja majka do e u pariz i odatle dalje. To je bilo veselo susretište, i hvala onima koji su pomogli da do tog susreta ipak do e.

Majka i ja smo mnogo pri ali i o Vama smo pri ali. Ja se Vas ne sje am, ali se vrlo dobro sje am Vaših roditelja, bra e i sestara i Vaše ku e. Moja Majka sve najbolje pri a o Vašim roditeljima i o Vama. Ja sam ju pitao o Vama s tim više što Vi radite u Mostaru za Udbu, jugoslavensku Udbu, odnosno za Sup. Ništa loš moja majka o Vama nije rekla. Sve najbolje i da se ne može na Vas potužiti. To je i razlog da Vam pišem ovo pismo kao komšija komšiji, ovjek ovjeku, i ako sam svjestan posljedica koje možete imati zbog ovoga pisma. Pa ako to i bude tako, neka te posljedice budu dio Vašeg uvjerenja za doprinos **HRVATSKOJ ELITI**, koja e biti koordinacija svih hrvatskih političkih stremljenja, ideologija, organizacija, nacionalnih aspiracija i generacija, k istom cilju: stvaranje vlastite narodne suverene Hrvatske Države.

Uz dugi razgovor moje Majke i mene, Majka me je pitala da joj istinu kažem dali sam ja moje ruke zakrvavio nevinom krvlju, misle i na proces kroz koji sam prošao u Newyork-u i pri e koje su se širile na ra un optuženih. Ja sam Materi istinu rekao da ja nisam imao razloga zakrvaviti moje ruke, jer sam nau en sve sporove rješavati na kulturan i ljudski na in: s dijalogom i razgovorom, za stolom! Naravno da sam joj rekao kako se je na mene spremao atentat u velja i 1967. u parizu i u san Franciscu pod konac godine 1978. i da su to spremali pla eni ubojice jugoslavenske tajne službe Udbe iz Mostara. Zatim smo otišli položiti vjence na grobove **Brune Buši i Mate Koli** , koje je jugoslavenska podzemna razbojni ka banda ubila samo zato što su Hrvatsku voljeli. Tu, nad tim grobovima je moja Majka gorko zaplakala govore i: *“Moj sinko. Meni je drago da si ti odavle otiša. Skinili bi oni tebe. Ja tebe vidim u ovom grobu, sinko moj. Kako je njihovim Majkama! Na grob im ne mogu do i. Daj sinko da im se u ime njihovi Majki pomolimo Bogu. Po ivali vi dico moja u miru! Niste vi nikakvi teroristi, jer niste u ratu bili. A ti, dragi moj sine Milane, neka te Bog uva! ja san ula da su oni govorili da im je lako ubiti svakoga ko im smeta. O e oni to u init radi svog položaja, itd.”*

Priklinjanja i bla enja mojeg imena nisu mene zastrašili niti sprije ili misliti o Hrvatskoj kao niti stotine tisu a drugih da misle kao ja. I baš zato što sam uvjereni demokrat, ne bunim se radi bune kao djeca koja su dobila manje bonbona, ve se borim za Hrvastku Državu, bez koje nama Hrvatima nema spasa niti života. U toj borbi ima mjesta svakom Hrvat u koji je voljan dati svoj život za dobrobit svojeg naroda, a ne za ovaj ili onaj režim, ovu ili onu ideologiju, a **ELITA HRVATSKOG NARODNOG IZMIRENJA** e strogo paziti da naša osloboditeljska borba ne bude: **“SJAŠI DA U AŠIM”**, tako da bude kao u prošlosti, jedni na vlast, drugi u šumu, tre i u zatvor a etvrti u emigraciju, itd.

Dragi komšija ja vam šaljem po mome bratu Rafi jednu malu knjižicu **POLITI KE TEZE** koju je priredio **HRVATSKI DRŽAVOTVORNI POKRET**. To inim iz dav razloga: Prvi je da se Vaš odjel za emigraciju ne trba truditi odakle e dobiti neki materijal “antijugoslavenske profašisti ke emigracije”. Mogao bih ja Vama poslati materijala punu jednu karijolu. Ali to nije niti potrebno, jer Vas ne želim umarati stvarima koje u sebi još uvijek sadržavaju recidiva prošlosti. Drugi je razlog što bih uistinu želio znati šta Vi mislite o ovim tezama. One su napisane tako da ih je lako itati i po lanu i broju zabilježiti opaske.

Ja bih mogao u nedogled nanizivati negativne pojave iz prošlosti kojih je bilo i na jednoj i na drugoj strani. Ali emu to vodi? Ispraviti krivu **DRINU** je nemogu e, i ja se tim ne u baviti. Ja u radije govoriti o pozitivnim stvarima kojih je bilo i na jednoj i na drugoj strani. Govorit u o pozitivnim i poštenim reakcijama naših ljudi, koji su za dobrobit Hrvatske izvršili reviziju svojih političkih koncepta, pa i uz cijenu svojih vlastitih uvjerenja. Ja sam izvršio moj dio a red je sada i na vama tamo i svim drugima koji su u janji arskoj službi.

Najprije nešto o hrvatskoj emigraciji, kojoj se, naravno, ima koješta prigovoriti. Njezin najve ih grijeh je u tome što se je dala izvesti iz svoje domovine Hrvatske. Proizvod tog “grijeha” naravno leži u Jugoslaviji i njenoj strukturi u kojoj Vi radite, koja šalje neke Rajkovi e, or e Li ine, Nine Povi e i druge da pišu o nama, protiv nas i bez nas. Stvar je sasvim druga ija, dragi moj komšija, od one kakvu ju navedeni vama tamo prikazuju.

Ima u hrvatskom iseljeništvu nekoliko gradova gdje je hrvatska naseobina jako broj ana i broji preko etrdeset, pedeset i više tisu a Hrvata. Da spomenem samo neke: Sydney, Melbourne, New York, Chicago, Detroit, Los Angeles, San francisco, Pittsburg, Toronto, Vancouver, itd. Sa toliko tisu a žitelja to je jedan ozbiljan grad, kojemu trebaju: Parkovi, Škole, Bolnice, Crkve, Auto-putevi, Ceste, Ulice, Vodovodi, Željeznice, Uzletišta, Državne Ustanove, porezni uredi, Redarstvo, Zatvori, itd. Rijetko kada su lokalne novine i vijesti spomenutih gradiva ubrojili u kronologiju kriminala Hrvate, iako se je iz dana u dan bilježilo i najmanji prekršaj. U svim anketama Hrvati su na prvom mjestu: (osim u jugoslavenskim anketama) u Moral, Poštenju, Poslušnosti, Stegi, Vladanju, Kompaktnosti i u svim drugim oblicima društvenog života. O radinosti da i ne govorim, jer se je svaki Hrvat u tu em svijetu toliko snašao, skupio i obogatio do zavidne visine me u strancima. Kada bi tome hrvatskome svijetu bilo slobodno se povratiti u svoju zemlju Hrvatsku, vjerujem da bi ona ubrzo postala druga Švicarska. Želio bih znati tko bi bio protiv tog **Blagostanja, Sre e i napredka?!** osim Jugoslavije.

S druge strane hrvatska emigracija je u inila ogroman posao me u strancima o upoznavanju hrvatske kulture, povijesti i imena hrvatskoga, kojega za sigurno Jugoslavija svim državnim sredstvima želi ugušiti, prikriti i zatajiti. Zato je skoro svaki Hrvat vani Ambasador Hrvatske i njenih probitaka, što Jugoslaviji uveliko smeta i mrsi ra une. Zato ona i piše o hrvatskim iseljenicima sve najgore i naravno da joj niti jedan državotvorni Hrvat nije po ukusu i udi. A za mene i za sve one koji iole hrvatski misle, najgori i najlošiji Hrvat je bolji od najboljeg Jugoslavena, jer toga nema! To je današnja stvarnost koja se o ituje kod vas. Beograd je omogu io svakoj srpskoj soluciji da do e do izražaja, a hrvatske solucije se stavljaju u nakovanj sa oznakom **“Ustaše i kolja i”** itd.

što se ti e hrvatskih političkih organizacija, pokreta i društava u emigraciji, to je znak slobodarskog i demokratskog duha kod Hrvata. Hrvati nisu totalitaran narod kojem bi smetale druge rodoljubne organizacije. Zato se na demokratski i slobodarski na in svaka hrvatska organizacija bori da do e do što ja eg izražaja. Prežive samo one koje se na vrijeme znadu prilagoditi vremenu, a sve one druge žive od nostalgije i “stare slave Djedovine”.

Iz navedenih razloga i vremenske potrebe osnovan je **HRVATSKI DRŽAVOTVORNI POKRET 1981.**, koji u svom programu i svojim radom zastupa ideju hrvatske države u smjeru hrvatskog nacionalnog jedinstva: pravoslavaca, muslimana i katolika, komunista i antikomunista, Srba koji Hrvatsku nastanjuju i smatraju je svojom Domovinom a ne da održavaju beogradsku hegemoniju nad Hrvatskom, i svih drugih koji su ro eni u Hrvatskoj itd.

Dragi komšija Miro shvati ovo pismo kao jedan intimni razgovor.

Neznam dali sam uspio izraziti sve ono što sam htio i mislio, ovako na brzinu. Ako jest, bit e mi drago, ako pak ne, onda Vi niste ništa izgubili.

U to ime, poštovani prijatelju i hrvatski brate, ja Vas pozdravljam s našim hrvatskim pozdravom Bog i Hrvati!

Vaš Mile Boban